

KOMENTOVANÁ DIVADELNÍ HRA

DEVĚT SEMESTRŮ

.....
Kristýna Prusenovská, Andrea Lukáčková, Ondřej Machů
.....

V devátém semestru, tedy pátém ročníku našeho studia, museli jsme si zapsati předmět zvaný speciální seminář z didaktiky matematiky. Seminář tento vedený panem docentem Molnárem byl jest v příznivém nám duchu pojatý a úkolem pro získání zápočtu bylo nám nějakou práci o škole a činnosti s ní spjaté vypracovati. I dali jsme hlavy dohromady, studenti matematiky a deskriptivní geometrie, kombinace to nelehké, a stvořiti divadelní kus rozhodli jsme se. Věříme, že čtenáře i diváka nám bude ctí pobaviti i lehce se zamyslíti.

Práce tato jest psána v duchu veskrze veselém, každého na vkusu však záleží, jak toto posoudí. Aby vše bylo chápáno správně všemi lidmi, jest každou chvíli připsán komentářík ke scéně hrané, jenž ji má náležitě vysvětliti.

autoři

V Olomouci dne 18.12.2006

Obsazení tvoří vypravěč, značen je zkratkou V, a pak jednotlivé osoby, O1, Ž1 apod., přičemž herci se mohou opakovat, různě v jednotlivých dějstvích míchat atd., jedná se o hru pro čtyři, až dvacet jedna osob.

Scéna první:

Vypravěč mluví celou dobu vážným zastřeným hlasem. Na scénu vstupuje dvěma kroky vpřed a po přednesu se vrací dvěma kroky zpět.

V: Mnozí z vás si jistě pamatují svůj první den na této škole. Na její hledání. Kolik z vás ji našlo bez problémů?

Dvě osoby jdou proti sobě, jedna z nich jde zmateně, druhá pevným krokem.

O1: Čau, prosím tě, můžu se Tě na něco zeptat? Já studuju matiku a deskriptivu, nevíš kam mám jít. Mám jít na Svobodu nebo kam?

O2: Taky studuju matiku a deskriptivu, vím kam máme jít, pojď se mnou, půjdeme pěšky.

O1: Tak dík.

Jdou spolu dál, pokračují směrem O2...

Stačilo pár dnů a věděli jsme, že Hejčín není zrovna nejlepší místo v Olomouci. Centrum daleko, do menzy ještě dále a o nádraží ani nemluvě. Chudáci ti, co dojíždějí.

Scéna druhá:

V: Pamatujete si údiv nad vzhledem budovy, do které směřovaly vaše první vyšší matematické kroky?

Osoba s mapou, kouká a nevěří svým očím.

O: To je tenhle barák? ... To je nějaká firma? ... To je tedy pěkná obluda...

Kdo z nás by nechtěl něco lepšího. A proto závidíme těm, jenž budou studovat už v nové budově na Třídě 17.listopadu.

Scéna třetí:

V: Pamatujte si pocity na první přednášce? Někteří byli velmi překvapeni.

Dvě osoby sedí jakože ve třídě, profesor píše na tabuli věty a definice nečitelným písmem. O1 mluví sama pro sebe. O2 pilně píše do sešitu.

O1: Ty vole, co to je, co to je tohleto.

Obrátí se ke spolusedící osobě O2.

O1: Prosím tě. Co to má být támhleto.

O2: Psst. Neruš. Až o přestávce.

O1 zírá překvapeně na O2 a pak se obrátí k tabuli.

O1: Já tu nebudu. Já půjdu do Prahy.

Byli i takoví, co po první přednášce chtěli jet domů. Přece jen, byl to skok, od matematiky podávané na střední škole formou veskrze jako počítání příkladů. Najednou nám byl přednášen monolit formou definice, věta, důkaz.

Scéna čtvrtá:

V: Čas plynul. Přišel první večírek, první zima, první zkouška.

Rozhovor před zkouškou, studenti sedí vedle sebe.

O1: Jak dlouho ses to učila?

O2 (*stydlivě, kroutí se*): Já nevím, týden, dva...

O1: A jak to vidíš?

O2 (*vydechne*): Mě se zdálo, že dostanu trojku.

O1: Jestli ty dostaneš trojku, tak já můžu jít rovnou dom...

O3 (*rázně zavře sešit*): Ty vole, já tam nejdu, já to neumím.

O3 odchází ze scény.

Často ti, co tomu nejvíc dali, nejvíce získali. Ovšem sebehodnocení před zkouškou bývalo velmi scestné.

Scéna pátá:

V: Někteří byli úspěšní na poprvé, jiní méně.

Na zkoušce, U je učitel, S student, sedí naproti sobě.

U: Tak záchranná otázka – skalární součin.

S (*pomalů to z něj leze*): To je to, jak se to tady vynásobí a pak se to tady sečte.

U: Hm. No, tak většinu jsem si odvykládal sám, tohle jste nevěděl, ... tak si přijďte příště.

Student se zvedl a pak se zeptá.

S: A kdy mám tedy přijít?

U: Přijďte, až to budete umět!

S: Tak nashledanou.

U: Nashledanou.

Ano, někteří byli pilní od začátku, jiní méně, někteří později a někteří vůbec. A tak se dělaly zkoušky v březnu, dubnu a někdy taky až napřesrok. Důležité je však poznamenat, že s termíny nám vycházeli vyučující vstříc.

Scéna šestá:

V: Od té doby začali někteří studenti chodit do knihovny a hojně používat kopírku.

O1 stojí u kopírky (nebo spíše to předvádí). O2 je zaměstnanec knihovny.

O1: Co s tím mám dělat? Tady něco bliká. Poradíte mi prosím.

O2: Šmankote. Vy studujete vysokou školu a neumíte pracovat s kopírkou?

V (dodá postřeh): Někteří studenti nebyli v knihovně dodnes.

Zlatá knihovna, řekl by jeden, prokletá knihovna, řekl by druhý. Personál nebyl vždy ochotný pomoci s úsměvem.

Scéna sedmá:

V: Náročnost studia se projevuje v tématech rozhovorů jednotlivých studentů po víkendu.

Probíhají dva dialogy zároveň. Čtveřice studentů sedí po dvojicích směrem k publiku.

O1A: Jak ti to vyšlo?

O1B: Jak bylo o víkendu? Zakalilas?

O2A (podává sešit O1A): Řešila jsem to celej víkend a myslím, že to bude takhle.

O2B: Ty jo, v pátek jsem se totálně zrušila.

O1A: No, tady se mi to nějak nezdá ... tady není třeba přeci počítat rezidua ve všech osmi dvojnásobných pólech integrandu.

O1B: A co sex? Byl?

O2A: No já si myslím, že stačí podle věty 7.2.2. určit reziduum integrandu v bodě nekonečno.

O2B (stydlivě): Já ani nevím ... možná jo ... já si to prostě nepamatuju.

O1A: No jo, vychází to. $f = 0$.

O1B: Tak to je hustý!

Byli studenti, kteří se nechali unést kouzlem VŠ natolik, že nedokázali mluvit o ničem jiném. Ale byli i tací, kteří se snažili zachovat si určitý nadhled, ale přesto zvládali studium. No a ti ostatní měli sice nadhled a zůstali sami sebou, ale bohužel s námi nedošli tak daleko.

V: Divíte se tomu? Já ani ne...po některých hodinách mají totiž žáci různé dojmy.

Scéna osmá:

Dvě osoby vyjdou ze dveří po vyučovací hodině, za chůze si povídají.

O1: Prosim Tě, víš o čem to dneska vůbec bylo? Já ne. Nechápu to.

O2: Kdyby nás to učil aspoň někdo jinej, ale takto.

O3: Já bych mu nerozuměl ani kdyby mi vysvětloval, že grafem lineární fce je přímka. Prostě na mě mluví moc složitě.

O2: A hlavně doufám, že prolezu u zkoušky.

O1: Tak to si budeme muset vzít všichni minisukně.

Do některých hodin bylo zbytečné chodit, často byly nudné, jindy to naopak byla radost a zábava.

Scéna devátá:

V: A po takovýchto hodinách teorie přišla ještě tvrdší realita v podobě pedagogické praxe. Někteří z nás si užívali na gymnáziu a jiní se zapotili na odborných školách.

Učitel (U) stojí u tabule a žáci sedí v lavicích.

U (píše na tabuli a nahlas říká): Dáme si další příklad. Pište si. Rovina ρ je dána půdorysnou stopou péró.

Žáci se hlasitě smějí.

U: No jo, příště řeknu pé jedna ró. Určete její odchylku od průmětny.

Sundá si svetr.

U: Tak, kdo mi to půjde udělat? K tabuli.

Žáci se hlasitě smějí. Jeden z nich se hlásí.

U: No tak pojďte k tabuli.

Ž1: Ne, ne, já se chci jen na něco zeptat, k čemu je ta deskriptiva vůbec dobrá?

U: No, tak především rozvíjí prostorovou představivost!

Žáci se uculují a chichotají.

U (*Dojde k jednomu z nich*): Tak už to máte narýsované, že se mě tak ptáte?

Ž: No jo.

U: Tak mi to ukažte.

Ž: Née, já už to mám v tašce.

U: Tak to vyndejte.

Žáci se hlasitě smějí. Prou se a nakonec žák vyndá sešit z tašky.

Ž: Já to nemám.

U: A proč jste lhal?

Ž (*drze*): Mě to nezajímá ... tohle rozvíjí moji prostorovou představivost!

Ukáže na obrázek nahé ženské co má vylepený v sešitě.

I přes ty velké rozdíly jsme si praxi užili, jen škoda, že náslechy nebyly už dříve, abychom se jimi pak nemuseli tolik zdržovat. Dříve ve výuce mohly být i některé předměty, jako třeba opravy písemek.

Závěr:

V: Co dodat na závěr? Devět semestrů, to je bratru, čtyři a půl roku. Dlouhá to doba. Za takovou dobu se i velká budova postavit dá. A nebo taky ne. Devět semestrů našeho života. Devět semestrů, co uplynulo jako voda. Byly to krásné časy. Nuže, zbývá jen poslední krok ke splnění cíle. Přejme si hodně štěstí do něj. Hodně štěstí spolužáci! Ať se vám daří!

A jaký bude poslední komentář? Přes všechny naše výtky, byla pro nás radost studovat v Olomouci, na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého, učitelství pro střední školy, kombinace matematika – deskriptivní geometrie, 2002 – 2007. Vzpomínky budou krásné a čas vše zahálí do čarovného hábitu jménem nostalgie. Uteklo to jako voda, ale každá voda jednou steče, a je čas odejít. Protože na tom, co právě končí, je krásné, že něco nového začíná.

Vydalo nakladatelství Hejčínek, jako svou 1. publikaci.

Vydání první.

www.deskriptiva.webzdarma.cz

Obálku navrhl Ondřej Machů.

Sazba Ondřej Machů.

ondrej.machu@email.cz

Text neprošel jazykovou úpravou.

Určeno k získání zápočtu.

ISBN 18-12005-6

© Kristýna Prusenovská, Andrea Lukáčková, Ondřej Machů. Olomouc 2006